

EEN WEEK VERLIEFD

MAANDAG.

Zijn boterhammen hebben weer eens klem gezeten tussen de boeken. De ene met kaas heeft het aardig gehouden, maar die met hagelslag is plakkerig verspreid door het zakje.

Kauwend op losse stukken boterham, kijkt hij door de ramen van de bus. Buiten slaat de regen op de straten. De komende twintig minuten kent hij elk huis, elke bocht, elke oprit die de bus passeert. Al drie jaar rijdt hij deze route en afhankelijk van tussenuren soms wel twee keer per dag. Hij is niet het type dat op school blijft hangen. Liever zit hij thuis op zijn kamer.

Bij halte Vreestraat stappen mensen in. Paraplu's worden ingeklapt en natte regenbroeken schuifelen. Men moppert en maakt grappen tegen de chauffeur over het vreselijke weer. In zijn ooghoeken ziet hij dat er iemand tegenover hem gaat zitten. Hij wacht een poosje en kijkt dan naar een hoofd dat, gehuld in een natte capuchon, in een tas kijkt. Twee handen halen een appel uit de tas en leggen die in een doorweekte schoot. De twee handen trekken de capuchon naar achteren en wrijven zich droog op de zitting van de stoel. Het hoofd kijkt op. In het midden van het hoofd gloeien twee donkerbruine ogen. Een sliert haar hangt nat over een wang. Dan zegt de mond 'Hallo' en bijten hagelwitte tanden een stuk uit de appel. De mond hapt, kauwt en lacht dan. De ogen blijven kijken. Ze zijn de mooiste die hij ooit zag. 'Hallo,' mompelt hij terug en kijkt dan snel naar buiten. Zijn hart klopt in zijn keel. Wat moet hij zeggen? Moet hij iets zeggen? Zegt hij iets of

niets? Niets zegt hij. Hij kijkt uit het raam, hopen op een glimp van de jonge vrouw in de spiegeling. Wanneer hij weer kijkt, zijn de ogen gericht op de neuzen van felgekleurde sneakers.

Na tien minuten staat ze op bij halte Rijnstraat. Wanneer de smalle handen de capuchon weer opzetten, zoeken de ogen weer zijn blik. Ze knijpen lachend samen tot spleetjes. 'Dag,' zegt de mond. Het is het mooiste dat hij ooit hoorde. 'Dag,' mompelt hij terug, waarop ze snel de bus uitstapt. Vijf minuten later klopt zijn hart nog steeds snel.

DINSDAG

Ondanks de grijze lucht regent het niet. Er is dus geen reden voor een capuchon, denkt hij. Hij is op weg naar het eerste uur Engels. *I'm driving to school in a bus. Yesterday, I also went to school by bus. Then there was a girl with an apple. The apple was green and her eyes were brown. The day before yesterday she wasn't there, yesterday she was. Will she be here today?*

'Volgende halte: Vreestraat', roept de stem in de bus. Een klein hondje draait zich zenuwachtig een paar keer rond in zijn maag. Het wil maar niet rustig gaan liggen. Wanneer de bus sissend stopt en de deuren opengaan, stapt een man met een grijzende baard binnen. Zijn kleurrijke jas en schoenen horen niet bij zijn leeftijd. Vrolijk huppelt hij door het middenpad aan hem voorbij. Dan sluiten de deuren zich weer. Buiten de oudere jongeman stapt er deze dinsdag niemand in bij halte Vreestraat. Een donkergrijze dinsdag was het. Later die dag verprutst hij ook nog zijn Engelse toets, omdat hij er niet genoeg voor geleerd had. Tenminste, dat denkt hij.